

Radnai István

Rímtelen dal

társadalom dal nélkül dalom nélkül
hiszen a méhek táncolnak a hangyák énekelnek
a tücsök magányát citerázza
csak az ember küzd minden ember ellen

nem tudja a másikat elviselni mindig jobb kell
mindig más kell mindenből sok kell
és sokkolja baj és háború
ha nincs dal nincs kép nincs illat

az ember ez a kétnemű kétlábú elégedetlenség
mindig új utakra kényszerülne
de a régi hónyomokba lép
magányos hegyeken lel magányos istenekre

miért oly titokzatos a felhők feletti köd
s miért szivárog mindenki ágyába s agyába

Kortársunk Kosztolányi

a vár ma sétatér apró köveken
a bokád néha majd kifordul
mint mi olykor Európából eleven
benned s bennünk még zordul

az emlék magunkra hagyott
te még nem tudhattad imád hiába
belénk rúgott de igen nagyot
uborka akác bank a legnagyobb hibája

talán ocsúdik mikor az ocsú közül
választ elhullajtott szemet sebet
vakar pedig nincs aki felhőtlen örül
nincs aki halottat újra nem temet

vallás nemzet nemzetiség vándorok
őslakók gúzsban véres zokni korok

Holló József

Hajnalközelben

Tájak homlokán cigánytincsként
feketéllik a sötét,
de a dombokon szendergő
bokrok árnyüstökét
szűrt, homálykézzel markolássza
a pirkadat sejtelve.
S valahol az Isten-háta
mögött messze

derengő túlpatok
csíráznak elmosva
és feltérdel a világ
a kormos katlanokba.

Lila ködként a fény
mágán szétszivárog
és kontúrosak lesznek
az éjformátlanságok.

Függönyök rése közt
pislog be a hajnal
– póre asszonytestek
párálló hónaljjal

nyújtóznak az ágyban.
Lassan kél a világ
már itt-ott kivehető
az apró létpraktikák.
Sugarak növesztik
indás kacsákat,
mint márványban az erek
lúktet a virradat.

Valóságközeli

Áttetsző fények háttérében
verődik magán a délelőtt
bokrok egykedvű töprengésben
állnak az alacsony domb előtt.

Kékesen átsajog a messze
a növényi zűrzavar mögött
s mint rejtőző templomok keresztje
mered a magas a táj fölött.

Nézem a sokformájú létet.
Benne minden pillanat változik
– nagy dolgok és semmiségek
közellétein álmodik

a csend magával elvegyülve.
Üregek odva sötétlik rám
sejtelmes titokként lényegülve
a homályok mikrokozmoszán.

És a valóság látható árterében
oly tagolt a tagolatlan lét,
– ahogy a múltékonyság közegében
felfedi sok-sok részletét

itt van a valóság a közelemben
készen... meg bevégezetlen.